

РЕШЕНИЕ

№ 2790

гр. София, 24.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 12.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2297** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 121, ал. 1, т. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Н. А. Н., чрез адвокат Ф. с адрес за призоваване: [населено място], [улица], вх. 1, ап. 2 срещу Заповед № 8121к-14260/19.12.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващия.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Посочено е, че Н. работи в процесната администрация от много години и е квалифициран в достатъчна степен. Инвокирани са доводи, че служебното му правоотношение е възникнало през 2017 г., по силата на § 69, ал. 1 от ЗИДЗМВР, т.е. същото е било преобразувано, без да има сдаване на старата длъжност и постъпване на нова. Не е налице прекратяване на правоотношението по ЗМВР и не е издаван акт за встъпване на нова длъжност по ЗДСл. Т.е. в случая не е възникнало ново служебно правоотношение, защото не е прекратено старото. Посочва се, че в случая е налице нововъзникнало служебно правоотношение, съгласно § 69, ал. 7-9 на ЗИДЗМВР. Фактът, че държавните служители не са били назначени със срок на изпитване, води до извода, че законодателят не е тълкувал преобразуваните служебни правоотношения като новообразувани, а само като преобразувани. Твърди се, че чрез издаване на оспорената заповед е нарушен принципа за забрана на дискриминация. В административната структура, където е работил Н. е имало и други служители, придобили и упражнили правото си на пенсия, но същите са били оставени на работа,

за разлика от оспорващия.

По време на проведеното по делото открито заседание, оспорващият не се явява и не се представлява. От пълномощника му адвокат Ф. са постъпили бележки по съществуващото на спора.

Ответникът по оспорването, в лицето на Министъра на вътрешните работи не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт П. оспорва жалбата. Счита, че заповедта е законосъобразно издадена в съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона. Представени са допълнителни писмени бележки. В същите е цитирана практика на ВАС, във връзка прилагането на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че към момента на прекратяването на служебното правоотношение, оспорващият е заемал длъжността „програмист на софтуерни приложения“ II степен в 02 сектор, „Програмно осигуряване“ към отдел „Проектиране, разработка и развитие на АИС и компоненти за АИС“ при Дирекция „Коммуникационни и информационни системи“ – МВР.

На посочената длъжност Н. Н. е бил назначен със Заповед № 8121з-14-19/03.02.2017 г. на Министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 9 от ЗДСл и § 69 от ПЗР на ЗИДЗМВР.

За първи път оспорващият е бил назначен в системата на МВР със Заповед № 234 от 15.05.1992 г. на Министъра на вътрешните работи.

Със Заповед от 11.01.1993 г. на Министъра на вътрешните работи Н. е бил преназначен на друга длъжност в тогавашната Национална Служба за Сигурност.

От тогава до издаването на Заповед № 8121з-14-19/03.02.2017 г. оспорващият е бил преназначаван на различни длъжности в системата на МВР, като правоотношенията са възниквали само на ЗМВР.

Страните не спорят, че Н. Н. е придобил и упражнил право на пенсия да осигурителен стаж и възраст, считано от 15.08.2015 г.

Вземайки предвид посоченото обстоятелство, Министърът на вътрешните работи е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е получена лично от Н. Н. лично на 13.02.2023 г. Жалбата е подадена директно в АССГ, като това е станало на 28.02.2023 г. (вх. № 8318), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения акт, административният орган е приел, че са налице основанията на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл.

Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 108, изр. първо от ЗДСл, служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването. В случая

заповедта, с която служебното правоотношение на жалбоподателя е прекратено е издадена от министъра на вътрешните работи. Съгласно чл. 33, т. 7 от ЗМВР, министерството на вътрешните работи се ръководи от министър, който управлява човешките ресурси и създава и закрива звена, извън тези, създадени със закона. Според чл. 142, ал. 1, т. 2 от ЗМВР служителите на МВР са държавни служители. В чл. 158 от ЗМВР е предвидено, че министърът на вътрешните работи е орган по назначението на държавните служители в МВР. Следователно, той, в качеството си на орган по назначаване, е компетентен да изменя и прекратява служебните правоотношения на държавните служители.

Неоснователен е доводът на жалбоподателя, че възникналото правоотношение съгласно Заповед № 8121з-14-19/03.02.2017 г. на Министъра на вътрешните работи, издадена на основание чл. 9 от ЗДСл и § 87 от Преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на ЗМВР (обн. ДВ бр. 60 от 07 юли 2020 г.) пречатства приложението на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. Независимо от предходно заеманите длъжности в системата на МВР, последното му назначаване е ново при режима на ЗДСл и придобиването на пенсия предхожда възникването на същото.

В разглеждания казус безспорно е налице придобито и упражнено право на пенсия за осигурителен стаж и възраст от оспорващия, което е предпоставка за прилагане на нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. В случая е без значение дали правото на пенсия е придобито на основание чл. 68 или на основание чл. 69, ал. 2 от ЗДСл. Последната норма дава право на пенсиониране за осигурителен стаж и възраст, само на основание установяване на отработено време на посочените длъжности, като е създаден облекчен ред, при който не се изисква навършването на възрастта по чл. 68 от КСО, но посоченото не означава придобиване на различен вид пенсия от пенсията за осигурителен стаж и възраст по чл. 68 от КСО, а само установява привилегирован състав за нейното придобиване по отношение на определени категории лимитативно изброени служители.

С прекратяване на служебното правоотношение на оспорващия не е нарушено и конституционно закрепеното право на труд. Правото на труд - това е правото на всеки гражданин на свободен избор на място на работа и професия, но същото не е абсолютно и подлежи на различни ограничения от обективен и субективен характер, както нееднократно е посочвал в практиката си ВАС. За подобно ограничение от обективен характер би могло да се приеме провежданата държавна политика за достъп до трудов пазар на лицата в до-пенсионна и пенсионна възраст. В случая жалбоподателят е осъществил правото си на достъп до трудовия пазар, свободен избор на професия и място на работа, като е придобил и осъществил правото си на пенсия, след което отново му е осигурено право на достъп до трудовия пазар. В този смисъл не би могло да се приеме, че същият е бил лишен от основно свое конституционно право. Поради това, легитимното упражняване на правомощието на работодателя - органа по назначаване, да прекрати служебното правоотношение, не може да се разглежда като ограничаващо правото на труд на служителя.

От приетите по делото писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение - 19.12.2022 г., Н. Н. получава пенсия за осигурителният стаж и възраст, считано от 15.08.2015 г., когато е бил на възраст 55 г. и 3 месеца.

При така установената фактическа обстановка съдът намира, че спрямо служителят е осъществил фактическият състав на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. Цитираната

разпоредба дава право на органа по назначаването да прекрати служебното правоотношение с едномесечно предизвестие, когато служебното правоотношение е възникнало, след като назначеният държавен служител е придобил и упражнил правото си на пенсия. В този смисъл не са основателни оплакванията на жалбоподателя, че актът е издаден при липсата на кумулативните предпоставки на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл – определен осигурителен стаж и достигната възраст. Пенсията е отпусната именно при наличието и на двете кумулативни предпоставки, относно правото на служителите от МВР да придобиват право на пенсия за осигурителен стаж и възраст при навършване на възраст 52 години и 10 месеца и при 27 години общ осигурителен стаж, от които две трети действително изслужени като държавен служител по посочените в нормата закони. Нормата е специална, тъй като създава привилегирован режим за посочените в нея лица, но отново става дума за пенсия за осигурителен стаж и възраст, съответно хипотезата попада в приложното поле на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл. В този смисъл ирелевантна е възрастта на държавния служител към момента на оспореното прекратяване на служебното правоотношение, в това число и дали е достигната възрастта за пенсиониране по общия ред по чл. 68 от КСО. В този смисъл е и трайната и непротиворечива съдебна практика на ВАС по сходни казуси.

В тази връзка е неоснователно и възражението за противоречие на оспорвания акт с целта на закона, тъй като именно законът е предвидил възможност, при която е допустимо прекратяване на служебното правоотношение на служителя при придобито и упражнено право на пенсия преди възникване на служебното правоотношение, което е прекратено. В този смисъл е и Решение № 9387 от 25.10.2022 г. на ВАС по адм. д. № 2987/2022 г., V отд.

Неоснователно е и оплакването, съдържащо се в касационната жалба за неравно третиране. Не всяко неравно третиране е дискриминация, като пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. Страната, която твърди, че е дискриминирана трябва да представи фактите, въз основа на които може да се направи предположение, че е налице дискриминация. В случая не е налице защитен признак, който да е основа за разграничение вътре в релевантната група от държавни служители, придобили и упражнили правото си на пенсия за осигурителен стаж и възраст и въз основа на който неблагоприятното положение под формата на прекратяване на служебното правоотношение да се приеме за дискриминационно.

В тази връзка следва да се съобразят мотивите, съдържащи се в решение на Съда на Европейския съюз от 15 април 2021 г. по дело С-511/19, т. 46, в които се посочва, че забраната за дискриминация, основана на възраст, трябва да се тълкува и с оглед на правото на труд, признато в чл. 15, параграф 1 от Хартата на основните права на Европейския съюз. От това произтича, че следва да се отделя особено внимание на участието на възрастните работници и служители в професионалния живот. Интересът от запазването на активността на посочените лица обаче следва да се взема предвид при зачитане на други, евентуално разнопосочни интереси. Тези интереси обхващат включително и възможността за прекратяване на служебното правоотношение на пенсионирани лица, които получават пенсия за осигурителен стаж и възраст, за да се насърчи заетостта на активното население или да се подпомогне достъпът до пазара на труда на по-млади хора (в този смисъл и решение на Съда на

Европейския съюз от 2 април 2020 г. по дело С-670/2018). Следва да се съобрази и нормата на чл. 21 от Закона за защита от дискриминация, съгласно която работодателят прилага еднакви критерии при осъществяване на правото си на едностранно прекратяване на служебното правоотношение по чл. 106, ал. 1, т. 2, 3 и 5 от Закона за държавния служител без оглед на признаците по чл. 4, ал. 1, като в обхвата на това задължение несъмнено не попада нормата на чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл (Решение № 9699 от 1.11.2022 г. на ВАС по адм. д. № 4540/2022 г., V отд.).

От направените разсъждения следва единствено възможният извод - оспорената заповед е издадена от компетентен орган, без съществени нарушения на административно-производствените правила, в предвидената от закона форма, при спазване на материално-правните разпоредби и в съответствие с целта на закона, поради което следва да се остави в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна. По отношение на направените разноски, предвид на факта, че ответникът по оспорването, чрез процесуалния си представител не е поискал такива, на същия следва да се присъдят разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. А. Н., чрез адвокат Ф. срещу Заповед № 8121к-14260/19.12.2022 г. на Министъра на вътрешните работи, с която на основание чл. 106, ал. 1, т. 6 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение на оспорващия. Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.